

עפ"ג 49532/11/13 - מדינת ישראל נגד ילו גודינה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

04 פברואר 2014

עפ"ג 49532-11-13 מדינת ישראל נ'
גודינה

לפני:
כב' השופט אברהם טל, אב"ד - סג"נ כב' השופט אהרון מקובר
כב' השופט צבי דותן

מדינת ישראל

המערערת

נגד

ילו גודינה

המשיב

נוכחים:

ב"כ המערערת עו"ד קרן וקסלר

המשיב ובא כוחו עו"ד אלי מסטרמן

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המשיב הורשע על פי הודאתו בת"פ 5643-10-13 (בימ"ש השלום בפתח תקווה) בהתפרצות לחנות וניסיון גניבה של סיגריות ומטבעות כסף ונידון לשנת מאסר בפועל המורכבת מ- 8 חודשי מאסר בגין העבירות נושא גזר-הדין ומהפעלה בחופף (4 חודשים) ובמצטבר (4 חודשים) של מאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד נגדו.

כמו כן, נידון המשיב ל- 8 חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר-הדין.

הערעור מכון כלפי קולת עונש המאסר בפועל והמערערת טוענת בהודעת הערעור כי בימ"ש קמא שגה בקביעת מתחם הענישה בכך שלא אימץ את מתחם הענישה שהציגה המערערת בפניו, כך שהפעיל את המאסר על תנאי כאשר רק חלקו מצטבר לעונש המאסר בגין העבירות נושא הרשעתו, ובכך שלא התחשב בנסיבות לחומרה ובעברו הפלילי של

המשיב.

כמו כן, טוענת המערערת כי בימ"ש קמא טעה בכך שקבע שעונש המאסר על תנאי שהיה תלוי מעל ראשו של המשיב ולא הרתיע אותו מלבצע את העבירות יפעל מחציתו בחופף ומחציתו במצטבר שכן מדובר במשיב שלא נרתם לכל הליך טיפולי ולא פנה לשירות המבחן, הוא חסר כוחות שיקום והירתמות ומשכך אין להתחשב יותר על המידה במצבו.

בי"כ המשיב מתנגד להחמרה בעונשו של המשיב וטוען כי ביהמ"ש קמא קבע מתחם ענישה נכון ולא מדובר בסטיה ניכרת ממדיניות הענישה או בהתעלמות משיקולים ראויים אשר מצדיקות התערבותה של ערכאת ערעור.

עיון בגזר-הדין של ביהמ"ש קמא מעלה כי הוא התייחס לחומרת התנהגותו של המשיב, שאין להקל בה ראש גם אם לא היה מדובר בפריצה מתוכננת מראש שכן כאשר גילה המשיב דבר הימצאותה של מצלמה בחנות הוא טרח להסוות את זהותו בדרך המתוארת ברישא גזר-הדין.

אמנם המשיב לא גנב סיגריות וכסף מתוך החנות אך הדבר נגרם בשל העובדה שבעל החנות הבחין במשיב בתוך החנות והזעיק את המשטרה שתפסה אותו בכף.

ביהמ"ש קמא לא התעלם גם מעברו הפלילי של המשיב, שריצה עונשי מאסר לתקופות קצרות וארוכות, לרבות בשנת 2011 בגין עבירות רכוש, ומכך שהיה מאסר על תנאי תלוי ועומד נגדו כאשר ביצע את העבירות נושא גזר-הדין.

בימ"ש קמא לא קבע מתחם ענישה ראוי למעשיו של המשיב נושא גזר-הדין אלא לא אימץ את מתחם הענישה שהוצע על ידי בי"כ המאשימה בפניו.

משכך, אין מקום לטענת בי"כ המערערת שביהמ"ש קמא חרג ממתחם הענישה. עם זאת, יש מקום להחמרה בעונש המאסר שהוטל על המשיב גם אם לא על ידי אימוץ טענת המערערת בכל הקשור למתחם הענישה שממנו חרג בימ"ש קמא, לטענתה, הרי על ידי צירוף המאסר על תנאי במלואו למאסר שהוטל בגין העבירות נושא גזר-הדין.

בימ"ש קמא, כאמור, צבר מחצית המאסר על תנאי המופעל לעונש המאסר שהטיל בגין העבירות נושא גזר-הדין מבלי שהיו כל נסיבות מיוחדות לעשות כן כנדרש על פי החקיקה והפסיקה המתייחסות להפעלה של מאסר על תנאי.

אמנם מדובר ב- 4 חודשי מאסר שביהמ"ש קמא חפף לעונש המאסר של 8 חודשים שהטיל בגין העבירות נושא גזר-הדין אך בהיעדר נימוק לחפיפה זו, היא מצדיקה התערבותה של ערכאת ערעור.

לאור כל האמור לעיל, אנו מקבלים את הערעור ומחליטים כי המערער ירצה 16 חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו 30.9.13 המורכבים מ- 8 חודשי מאסר בגין העבירות נושא גזר-הדין ומהפעלה במצטבר של 8 חודשי מאסר על תנאי שהיו תלויים ועומדים נגדו בזמן ביצוע העבירות.

עונש המאסר על תנאי שהוטל על המשיב יעמוד בתוקפו.

ניתן והודע היום ד' אדר
תשע"ד, 04/02/2014
במעמד ב"כ הצדדים
והמשיב.
אברהם טל, סג"נ
אב"ד

אהרון מקובר, שופט   צבי דותן, שופט